

Sygn. I C 1457/26

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2026 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Hanna Kaflak-Januszko
Protokolant: st. sekretarz sądowy Karina Hofman

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2026 r. w Słupsku
na rozprawie
sprawy z powództwa Kamila Kaczmarka
przeciwko Redaktorowi Naczelnemu portalu „Chojnice.com” /obecnie Bogdanowi Durajowi/
o sprostowanie prasowe

- I. oddala powództwo;
- II. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Uzasadnienie

Powód Kamil K a c z m a r e k 11.09.2026 r. pozwał R e d a k t o r a N a c z e l n e go portalu „Chojnice.com” ¹ o opublikowanie sprostowania prasowego co do publikacji z 3.09.2026r. pt. „Nie będzie sprostowania treści artykułu >Dziennikarstwo czy plotkarstwo?<, ponieważ nie ma w nim fałszywych treści”, określając przy tym warunki formalne i treść sprostowania. Powództwo wytoczył, gdyż jest Redaktorem Naczelnym (i wydawcą/właścicielem) portalu „Chojnice24.pl”, a sporny artykuł odnosił się do publikacji na tym portalu, dezawuuując go, że przedstawia nieprawdziwy obraz (pomija pozytywne informacje o rynku pracy, nie wykorzystuje danych PUP i przypisuje sobie informacje wypowiedziane przez uczestników oficjalnego posiedzenia Komisji Budżetu i Rynku Pracy). Oczekiwał więc, że zostaną sprostowane następujące informacje, że:

a - artykuł jego portalu, dotyczący chojnickiego rynku pracy „zniknął z portalu i nie istnieje” oraz że został przez niego usunięty jako materiał źródłowy, gdyż tekst ten pozostał, choć w wersji redakcyjnie skorygowanej (po uzyskaniu stanowiska od Mostostalu, w szczególności przez zmianę tytułu oraz treści odnoszących się do spółki),

b - załącznik do spornego tekstu z wcześniejszą wersją jego artykułu sprzed korekty, jest publikacją jego portalu, gdyż po korekcie ma on inną treść,

c - nastąpił wzrost bezrobocia do 9,4 % - jako informacja sprzeczna z danymi statystycznymi, gdyż według oficjalnych danych stopa bezrobocia w powiecie chojnickim wynosiła w czerwcu 2025r. 8,5%, a w czerwcu 2026 r. 9,4 %, co oznacza wzrost rok do roku o 0,9 punktu procentowego, liczba bezrobotnych wzrosła również w porównaniu rok do roku : w powiecie chojnickim z 3266 do 3441, a w mieście Chojnice z 1048 do 1096 osób. Porównanie stop bezrobocia z poziomu stycznia 2026 r. – 9,9% z poziomem z czerwca 2026 r. nie podważa bezrobocia w porównaniu rok do roku. Co do tej części sprostowania powód zarzucił manipulację okresem porównawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód poddał sporny tekst w odniesieniu do publikacji swojego portalu - wszechstronnej analizie.

¹ aktualnie jest nim Bogdan Duraj, a strona została oznaczona jw., gdyż linia orzecznicza w tym zakresie jest już utrwalona, by ze względu na możliwość zmian, nie wpisywać danych osobowych redaktora naczelnego. Wskutek tego proces pozostaje aktualny co do ustalonego podmiotu (zob. np. wyrok SN III CZP 8/17).

Powód wskazał, że pozwany odmówił sprostowania z powołaniem się na to, że sporny artykuł stanowił materiał promocyjny.

P o z w a n y wniósł o oddalenie powództwa, wskazując, że treść sprostowania przekracza dozwoloną wielkość. Zakwestionował też zasadność sprostowania.

Sąd ustalił, co następuje:

3.09.2026 r. na portalu Chojnice.com opublikowany został sporny artykuł o treści jak na k.15 (z elementami wskazanymi w żądaniu pozwu) odnoszący się do publikacji z portalu powoda z 24.08.2026 r. Publikacja ta została skorygowana wobec interwencji podmiotu /vide mail k. 27/, o którym wzmiankowała i tylko w tej wersji pozostała dostępna na portalu powoda /vide k. 16-20/.

Pismem z 3.09.2026 r. powód jako Redaktor Naczelny Chojnice24.pl wezwał pozwanego o opublikowanie sprostowania wielkości porównywalnej ze spornym tekstem (k. 28-30). Ponowił je 4 i 7.09.2026 r. , także jako wydawca, w tym w związku z odmową sprostowania przez pozwanego z powołaniem się na fakt, że odpowiedzialność za tekst ponosi tylko autor tekstu sponsorowanego, któremu portal udostępnił miejsce do tej publikacji (k. 31-37).

fakty przyznane

Sąd nie uwzględnił powództwa –

stwierdzając brak przesłanek z zakresu prawa prasowego.

Generalnie stan faktyczny/przebieg wydarzeń - nie był sporny, a spór wynikał z innej oceny faktów i przekazywania o nich informacji (jak i stanowisk prezentowanych co do instytucji sprostowania prasowego).

Wpierw dla wprowadzenia w kontekst regulacji prawa prasowego - sąd przytoczy ogólny pogląd co do wykładni tych przepisów, który podziela, wyrażony w wyroku z dnia 20 lutego 2013 r. Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie I ACa 766/12:

"zasadniczą funkcją sprostowania jest **umożliwienie zainteresowanemu**, a **więc osobie, której dotyczą fakty przytoczone w prostowanym materiale prasowym** (art. 33 ust. 2 pkt 2

ustawy z 1984 r. - Prawo prasowe), przedstawienia własnej wersji zdarzeń. Instytucja sprostowania stanowi nie tyle środek ochrony dóbr osobistych, jak eksponuje się to w koncepcjach obiektywizujących, co szczególny mechanizm prawa prasowego pozwalający opinii publicznej na zapoznanie się ze stanowiskiem drugiej strony sporu, umożliwia zainteresowanemu zajęcie własnego stanowiska i przedstawienia swojej wersji wydarzeń. Sprostowanie umożliwia zainteresowanemu dotarcie do opinii publicznej z własną prawdą, za pośrednictwem tego samego środka przekazu, w którym ukazały się uprzednio informacje dotyczące osoby zainteresowanej. Tak więc przedmiotem sprostowania są informacje (fakty) nieprawdziwe zdaniem wnoszącego o sprostowanie. W świetle tej koncepcji redaktor naczelny nie ma prawa odmówić sprostowania danej informacji na tej tylko podstawie, że wedle jego oceny fakty zawarte w informacji prasowej są prawdziwe”.

Za taką wykładnią w ocenie sądu przemawia rola mediów, znaczenie przekazu medialnego oraz przewidziany ustawą tryb instytucji sprostowania.

Zacząć więc należy od tego, że rola mediów² w życiu społecznym jest oczywista, zwłaszcza w zakresie przekazywania informacji. Zgodnie z art. 1 prawa prasowego: Prasa, zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, korzysta z wolności wypowiedzi i urzeczywistnia prawo obywateli do ich rzetelnego informowania, jawności życia publicznego oraz kontroli i krytyki społecznej. W przytoczonej ustawie przewidziano regulacje umożliwiające realizację tego celu, z założeniem respektowania prawa, ale tak by nie pozbawić mediów możliwości działania. I wprowadzenie uproszczonej procedury z ww. przepisów wpisuje się w to założenie, umożliwiając przedstawienie informacji w nawiązaniu do opublikowanej :

Art. 31a ust. 1. Na wniosek zainteresowanej osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, redaktor naczelny właściwego dziennika lub czasopisma jest obowiązany opublikować bezpłatnie rzeczowe i odnoszące się do faktów sprostowanie nieścisłej lub nieprawdziwej wiadomości zawartej w materiale prasowym.

² zalicza się do nich portal wskazany w pozwie – vide art. 7 ust. 1 pkt. 2. – Prawa prasowego „
W rozumieniu ustawy:

1) prasa oznacza publikacje periodyczne, które nie tworzą zamkniętej, jednorodnej całości, ukazujące się nie rzadziej niż raz do roku, opatrzone stałym tytułem albo nazwą, numerem bieżącym i datą, a w szczególności: dzienniki i czasopisma, serwisy agencyjne, stałe przekazy teleksowe, biuletyny, programy radiowe i telewizyjne oraz kroniki filmowe; prasą są także wszelkie istniejące i powstające w wyniku postępu technicznego środki masowego przekazywania, w tym także rozgłoszenie oraz tele- i radiowęzły zakładowe, upowszechniające publikacje periodyczne za pomocą druku, wizji, fonii lub innej techniki rozpowszechniania; prasa obejmuje również zespoły ludzi i poszczególne osoby zajmujące się działalnością dziennikarską

2. Uprawnienie do wystąpienia z wnioskiem, o którym mowa w [ust. 1](#), przysługuje także osobie najbliższej zmarłego, w rozumieniu [art. 115 § 11](#) Kodeksu karnego, oraz następcy prawnemu osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej, o której mowa w [ust. 1.3](#). Sprostowanie powinno zostać nadane w placówce pocztowej operatora pocztowego lub złożone w siedzibie odpowiedniej redakcji, na piśmie w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia opublikowania materiału prasowego.

4. Sprostowanie powinno zawierać podpis wnioskodawcy, jego imię i nazwisko lub nazwę oraz adres korespondencyjny.

5. Adres korespondencyjny wnioskodawcy może zostać zastrzeżony tylko do wiadomości redakcji, a w przypadku gdy materiał prasowy będący przedmiotem sprostowania dotyczy działalności związanej z używanym przez osobę fizyczną pseudonimem, może ona zastrzec także imię i nazwisko tylko do wiadomości redakcji.

6. Tekst sprostowania nie może przekraczać dwukrotnej objętości fragmentu materiału prasowego, którego dotyczy, ani zajmować więcej niż dwukrotność czasu antenowego, jaki zajmował dany fragment przekazu.

7. Sprostowanie powinno być sporządzone w języku polskim lub w języku, w którym opublikowany został materiał prasowy będący przedmiotem sprostowania.

Art. 32 ust. 1 Redaktor naczelny ma obowiązek opublikować sprostowanie:

1) w elektronicznej formie dziennika lub czasopisma, w której zamieszczono materiał prasowy będący przedmiotem sprostowania - w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania sprostowania;

2) w dzienniku - w najbliższym przygotowywanym do druku numerze, a w przypadku braku możliwości technicznych w numerze następnym, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania sprostowania;

3) w czasopiśmie - w najbliższym od dnia otrzymania sprostowania lub następnym po nim przygotowywanym do opublikowania numerze;

4) w innym niż dziennik przekazie za pomocą dźwięku lub obrazu i dźwięku - w najbliższym analogicznym przekazie.

2. Gdy możliwy termin opublikowania sprostowania przekracza 6 miesięcy, na żądanie wnioskodawcy sprostowanie należy dodatkowo opublikować w ciągu miesiąca od dnia otrzymania sprostowania w odpowiednim ze względu na krąg odbiorców dzienniku. Koszty publikacji pokrywa wydawca prasy, w której ukazał się materiał prasowy będący przedmiotem sprostowania.

3. Terminy określone w ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli strony na piśmie umówiły się inaczej.

4. Sprostowanie w drukach periodycznych powinno być opublikowane w tym samym dziale i taką samą czcionką, co materiał prasowy, którego dotyczy, pod widocznym tytułem „Sprostowanie”. W przypadku przekazu za pomocą dźwięku lub obrazu i dźwięku sprostowanie powinno być wyraźnie zapowiedziane oraz nastąpić w przekazie tego samego rodzaju i o tej samej porze.

5. W tekście nadesłanego sprostowania nie wolno bez zgody wnioskodawcy dokonywać skrótów ani innych zmian.

6. Tekst sprostowania nie może być komentowany w tym samym numerze, przekazie lub w elektronicznej formie dziennika lub czasopisma, tego samego dnia. Nie wyklucza to jednak prostej zapowiedzi polemiki lub wyjaśnień.

Art. 33 ust. 1 1. Redaktor naczelny odmawia opublikowania sprostowania, jeżeli sprostowanie:

- 1) jest nierzeczowe lub nie odnosi się do faktów;
- 2) zostało nadane lub złożone po upływie terminu, o którym mowa w [art. 31a ust. 3](#), lub nie zostało podpisane;
- 3) nie odpowiada wymaganiom określonym w [art. 31a ust. 4-7](#);
- 4) zawiera treść karalną;
- 5) podważa fakty stwierdzone prawomocnym orzeczeniem dotyczącym osoby dochodzącej publikacji sprostowania.

2. Redaktor naczelny może odmówić opublikowania sprostowania, jeżeli sprostowanie:

- 1) odnosi się do wiadomości poprzednio sprostowanej;
- 2) jest wystosowane przez osobę, której nie dotyczą fakty przytoczone w prostowanym materiale, za wyjątkiem sytuacji określonych w [art. 31a ust. 2](#);
- 3) zawiera sformułowania powszechnie uznawane za wulgarne lub obelżywe.

3. Odmawiając opublikowania sprostowania, redaktor naczelny jest obowiązany niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania sprostowania, przekazać wnioskodawcy pisemne zawiadomienie o odmowie i jej przyczynach. Jeżeli odmowa nastąpiła z przyczyn określonych w ust. 1 pkt 1, 4 i 5, należy wskazać fragmenty sprostowania, które nie nadają się do publikacji.

4. Redaktor naczelny nie może odmówić opublikowania sprostowania, jeżeli zastosowano się do jego wskazań. W przypadku nadesłania poprawionego sprostowania termin określony w [art. 31a ust. 3](#) liczy się od dnia doręczenia wnioskodawcy zawiadomienia o odmowie i jej przyczynach.

W nawiązaniu do powyższego sąd:

1. uznał legitymację powoda - art. 31a ust. 1. prawa prasowego do wystąpienia o sprostowanie, skoro publikacja zawierała informacje o jego portalu, czyli jak on relacjonuje fakty (co wydarzyło się w zakresie ukazywania publikacji (nie tylko polemikę z tekstem), a więc powód jest osobą zainteresowaną tym, jak może zostać oceniony jego portal na tej podstawie,

2. uznał legitymację pozwanego – art. 7 prawa prasowego (żądanie dotyczyło tekstu opublikowanego u pozwanego - odpowiedzialnego zgodnie z art. 31a ust. 1. prawa prasowego,

3. stwierdził, że sporny artykuł poinformował o faktach, które wystąpiły, gdyż publikacja na portalu powoda pierwotnie miała treść, do której odniesiono się w spornej publikacji i faktycznie tekst o pierwotnej treści zniknął, gdyż pojawił się w wersji skorygowanej (w ocenie sądu sformułowania spornego tekstu o zniknięciu tekstu nie są nieścisłością w tej sytuacji, mimo niedoprecyzowania, że doszło do korekty; można zauważyć, że trudno jest stwierdzić, że nowy tekst to tylko korekta, a nie na nowo napisany tekst (że takie jest założenie autora). Niezasadne jest więc też żądanie usunięcia dostępu do tekstu, do którego odnosi się sporny artykuł, gdyż tylko w ten sposób można zachować rzetelność informacji, co wydarzyło się w sferze publicznej/medialnej,

4. stwierdził, że informacja o bezrobociu nie jest faktem dotyczącym osoby, która wnosi o sprostowanie (art. 33 ust. 2 pkt. 2 prawa prasowego). Sąd oczywiście rozumie, dlaczego powód uważa, że niesłusznie postawiono zarzut jego publikacji w tym zakresie, ale nawet powód zauważał, że rzecz dotyczyła sposobu odczytywania danych, więc trudno kwalifikować to jako nieprawdę/nieścisłość.

5. można podzielać też stanowisko strony pozwanej, że treść sprostowania była nieadekwatna, ale sam powód pozostawił sądowi możliwości doredagowania tej treści, więc w większym zakresie sąd nie odniesienie się do tej kwestii wobec innych przyczyn oddalenia powództwa.

Poza tym nie budziło wątpliwości, że został zachowany termin do żądania sprostowania tekstu wskazanego w żądaniu pozwu, jak i inne elementy dotyczące realizacji sprostowania. Szerokie wypowiedzi, zwłaszcza powoda z rozprawy, dla sądu stanowiły tylko kontekst sporu, a uzasadnienie sprowadziło się do przedstawionej oceny żądania pozwu. Przy tym sąd pomija dywagacje nad niezrozumiałymi dla niego twierdzeniami powoda o braku odpowiedzi na pozew, której istnieniu zaprzeczał nawet mając wgląd w akta sprawy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji, ale o kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 102 kpc, mając na uwadze, że pierwotna odmowa sprostowania nie była zasadna i stąd doszło do procesu. Można wprowadzić domniemywać, że ze względu na potwierdzony przez strony ich spór, każda odmowa sprostowania wiązałaby się z wejściem na drogę sądową, ale mimo tego należy akcent postawić na oczekiwanie, by zapobiegać sporom np. poprzez podanie zasadnej odmowy sprostowania, a nie rzucanej ad hoc.

